

скжпо, толкова по скжпо, колкото повече жертви дадохме днес . . . Излишни жертви!

Цѣлия день огнениятъ поройъ отъ мини и снаряди отвлеча душитъ на самоотверженитѣ борци, които съ недостижимо себеотрицание изпълняватъ своя дългъ къмъ родината. И сега въ моя умъ проблѣсва истинската причина, за която ни мразятъ близки и далечни народи.—Българскиятъ войникъ при всѣко свое движение, при всѣко свое дѣло, върши величави подвизи, които събрани въ общността на армията ни, я издигатъ до недостижимитѣ височини на истинския георизъмъ.

Коя армия, отъ тия на съседитѣ ни ще може ца се похвали съ толкова много величави моменти на героизъмъ, единиченъ и общъ, както българската армия? Нито една. Много често инициативата се подема и отъ самия войникъ и тогава всѣко негово действие е единъ подвигъ. Но тоя георизъмъ винаги е отивалъ напусто, на халостъ. Нивга безаветната храбростъ не е била използвана отъ ония, отъ които зависи, да се запази поне една частъ отъ спечеленото, съ толкова много жертви и себеотрицание.

Ние нѣмаме достатъчно умъ, а само нѣкаква страшна сила и устрема на уругана, смятаме всички прегради и прѣчки и когато стигнемъ до целта виждаме, че спечеленото за три години се загубва отъ управниците за три дни.

Защо ли мисля? Кжде се намирамъ? Всѣки моментъ мога да бжда размѣсенъ съ каманакитѣ отъ нѣкоя разбита скала. Сега ми е все едно, дали ще слѣза нѣкога отъ тоя върхъ, когото почватъ да отождествяватъ съ сждбата на България. Може да е вѣрно. И ако Каймакъ-Чаланъ е сждбата на България, ние тогава ще бждемъ творителитѣ на тая сждба и ако не сме ние тукъ, тежко тогава на всички ония, които сж въ лѣво или въ дѣсно отъ насъ.

Отъ умора пада бележникътъ отъ ржцетѣ ми. Волю-неволю трѣбва малко да се дрѣмне, така, прави . . . като коне . . . Лека нощъ . . .“